

minna ikka tahhaksin, et Jummal sulle päiwi
weel peaks andma. Olgo se wihha ennemiine
hoomseks, ehk ka teiseks korraks. — Nüüd
sai mees selget arro sest, mis naene armas:
tusjes talle püdis. Teisel hommikul küs:
sis naene: Mil tanna tahhad eilist wihha ette:
wotta? agga mees hakkas temma ümber kaela
ja tannas tedda süddamest et olli eile tedda
maenitsend ja sega tedda hoidnud mitme patto
sest. Armas Jummal nüüd aitis, et mehhe
südda ikka pehmemaks sai, ja nende hea rah:
wa abbiello sai nüüd ikka sedda ennam Jum:
mala mele pärrast otkema.

Moseri ja temma abbieltsi terweks saminne.

Joannes Jakob Moser, esmalt Hessen: Hom:
burgis agga pärrast Würtembergis, monne
sure ammeti peäl, on omma ellokäiki ka ühhe
usfo tötawa tunnistusse asja sest iggawes:

sest tõe: sannast üllespannud et Kristus, kes
on Omma Jesa parremal käel, weel igga:
pääw mailma otsani leige nende jures on, kes
Temma sisse ussurwad, ja et Temma leige
nende wasto kes on jalkoto ja alwatud, agga
andwad Temmale au, ja palluwad abbi Tem:
ma käest, just nenda, kui sel aial, kui olli
ma peäl ellamas, ka tannapääw weel hüüd:
mas on:

„Sinno usk on sind aitaud!“

„Hohentweilis — ma kirjotan Moseri
ennese sannad — olin minna pusa: ja lu:
wallus wägga woimato. Ühhe kaenla al olli
mul kark ja teises käes olli mul kep ja ei woind
minna ka sedda wisi suremat, kui agga mou:
ne sammo ommast lauast ehk ommast wodist
emal kändida. Ühhel hommikul istusin laua
ette, agga karko ja keppti pannin laua peäle, ja
luggesin piibli ramatust, kuida Jesus sedda
alwatud, kedda Temma jure todi, terweks olli
teinud ja andsin ommas süddames Jesandale
au, et ka tannapääw Omma au järre peält